

The monthly bulletin of
Holy Trinity
 Serbian Orthodox Church
 St. Paul, Minnesota

The Word

Volume 21
 Issue 7

www.holytrinityserbian.org

“And let them make Me a sanctuary, that I may dwell among them”

July 2009

Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
			1 ↔ 10AM Liturgy	2 ↔ St John of San Francisco	3 ↔	4 ↔ Rochester 10AM Liturgy 5PM Vespers
5 ↔ 10AM Liturgy	6 ↔	7 ↔ 10AM Liturgy Nativity of John the Baptist— Ivandan	8 ↔	9 ↔	10 ↔	11 ↔ 5PM Vespers
12 10AM Liturgy Sts. Peter & Paul	13	14	15 ↔	16	17 ↔	18 5PM Vespers
19 10AM Liturgy	20	21	22 ↔	23	24 ↔	25 5PM Vespers
26 10AM Liturgy	27	28	29 ↔	30	31 ↔	

Church Office
 651-641-0828

Fr. Ljubomir Krstić
 H: 651-773-5996
 C: 815-543-6170

Board President
Sasha Visnjic
 651-356-9454

Choir Director
Caron Pjanić

Sunday School
Tanya Troska

Kolo Sisters
Nada Filipovich

Morava Group
Mira Jurich

Please Mark Your Calendars!

- This Friday, July 10th, Za Nadnica; a young tambura group from Chicago will be performing at our church from 730pm-1130pm. See the attached flyer for more information.
- Soccer Tournament August 30th. Dinner & music to follow games. More information to come!
- Liturgy in the Park has been moved to September 6th.

Gift Shop News

Our Gift Shop reorganization is done! Come check out our space. The Orthodox Study Bible is highly recommended and is offered at the lowest price around. We are open every Sunday after Liturgy. Hope to see you!

Episcopal Council Meets, Issues Statement on Reorganization

Chicago, IL - On Thursday, June 18, 2009 a meeting of the Episcopal Council of the Serbian Orthodox Church for America and Canada was held at the Holy Resurrection Serbian Orthodox Cathedral in Chicago, under the chairmanship of His Eminence Metropolitan Christopher of Libertyville and Chicago and with the participation of Bishop Georgije of Canada, Bishop Longin of New Gracanica and Midwestern America, Bishop Mitrophan of Eastern America and Bishop Maxim of Western America. The meeting dealt with the current issues from the life of the Church, the upcoming 20th Triennial Assembly-Sabor in Canton as well as the decision of the Holy Hierarchical Assembly regarding the restructuring of the dioceses in America and Canada.

Particular attention was given to the application of the Constitution, or the further steps to be taken by the Episcopal Council. An official Act has been sent to ALL parishes and clergy that the Constitution is in full force, along with all pertinent information. In the course of this session a meeting with members of the legislative committee was also held. The text of the Episcopal Council's statement follows:

No. 36
June 18, 2009

ANNOUNCEMENT

to all Clergy, Parishes and Church School Congregations
of the Serbian Orthodox Church in North and South America

Having its goal love and unity of all in Christ within the one organism of God's Church, the Episcopal Council of the Serbian Orthodox Church of North and South America informs you that the Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church at its meeting of May 21, 2009 – by AC No. 49/min 147 of May 22/9, 2009 rendered the Decision of the administrative unification and restructuring of the existing dioceses of our Church in North and South America, with certain renaming of their titles and changes of their Sees (see attached Act from the Holy Hierarchical Assembly).

By Grace and gift of the Holy and Life-creating Spirit, assuring “that all things be done devoutly and in order” (I Cor. 14:40) in Chris's Church, the Holy Assembly of Bishops of the Serbian Orthodox Church by it's Act (AC No. 8/min. 91 of the 22/9 day of May, 2007) ratified the Constitution of the Serbian Orthodox Church of North and South America.

In the spirit of the Directive of the Holy Synod of Bishops (No. 849/min. 513 of June 12, 2007), the Episcopal Council of the Serbian Orthodox Church of North

and South America as the competent body on this territory has taken the necessary measures for the implementation of the regulations of this Constitution and decisions of the Holy Assembly of Bishops:

Send the final text of the said Constitution, with changes and corrections, to the the God-given Church fullness of Orthodox people on this territory.

All clergy are required to commemorate the bishops of their respective region/ diocese at the divine services.

In the future, parishes and church-school congregations are to fulfill their assessments and obligations through the competent diocesan offices.

All parishes and church school congregations are to substitute their local by-laws with the Uniform Rules and Regulations for Parishes and Church School Congregations and submit their Local Addendum to their competent bishop for approval.

The Episcopal Council calls upon you when you receive this Announcement to begin implementation of the mentioned decisions which have been sent to you for your information and appropriate action. With the final restructuring and re-districting of parishes of the Church in the US and Canada, upon ecclesial-liturgical and ancient canonical foundations the grace of our profoundly sought unity and pastoral community has been achieved. In this is manifested the unified and cooperative love towards the Church by which we prove our sincere love towards God and our people.

With Archpastoral blessings,

/ss/ +Christopher
Metropolitan of Libertyville-Chicago
See of the Serbian Orthodox Church of North and South America

/ss/ +Georgije
Bishop of Canada

/ss/ +Longin
Bishop of Gracanica-Midwest America

/ss/+Mitrophan
Bishop of Eastern America

/ss/ +Maxim
Bishop of Western America

Шта радити када је породица у опасности

Љубав и јерархија као темељ породичне среће

Често се догађа да млади брачни пар живи код родитеља једног од супружника. Млади често греше, доносе неправилне одлуке. Старија генерација, која има више животног искуства, схвата да то може да доведе до озбиљних проблема. Питамо се, шта би у таквим ситуацијама требало да чине родитељи младих супружника и какав би требало да буде њихов став? Ако родитељи виде да младој породици прети реална опасност, они би најпре требало да разумеју колико је то важно за младу породицу. При том би такође морали да запамте да родитељски ауторитет не треба користити као монету која је стално у оптицају, него као навећу драгоценост.

На све начине се морају избегавати сувишни, ситни савети који се тичу свакодневног живота – на пример, савети о томе како би требало припремити ручак, и сл. Родитељ треба да понуди савет тек када се помоли и када се руководи искључиво коришћу младе породице, трудећи се да у потпуности занемари своје амбиције, а често чак и љубомору коју бисмо могли да осећамо због своје деце – зато што нас је напустио љубљени син или кћерка. У противном, лако нам се може догодити да несвесно направимо грешку. Најзад, најбоље је да разговарате са својим сопственим дететом, а не са зетом или са снахом – ваша деца ће вас боље разумети.

ПОРОДИЧНИ ОДНОСИ

У савременом друштву често се догађа да млади, након што ступе у брак, нису у могућности да живе одвојено од родитеља. Тада долази до оних типичних конфликта између зета и таште, свекрве и снахе. Пре него што се осврнемо на ту појаву, требало би о томе уопштено да говоримо, са аспекта односа мужа или жене према његовим, тј. њеним родитељима. Шта би ту могло да се каже? На основу мог сопственог искуства (моја супруга и ја смо готово од почетка живели одвојено од родитеља) и на основу искустава других породица, сматрам да би млади, ако постоји таква могућност, требало да живе одвојено од родитеља, јер ће им бити лакше да самостално изграде добре породичне односе. Као по правилу, и односи међу различитим поколењима побољшавају се онда када млади живе одвојено, јер их не ометају емоције, различитост карактера, ставова, темперамента итд. Постоје, наравно, и оне ситуације када млади морају да живе са родитељима, а постоје и људи који се изврсно слажу са својим родитељима. Ја сам имао прилике да их видим, али то је, нажалост, веома ретка појава. У већини случајева појављују се несугласице. Шта бисмо у тим случајевима могли да посаветујемо? Сами родитељи би требало добро да знају да, уколико желе срећу младој породици, никада не би смели да подстичу сина против снахе или кћерку против зета – у таквим околностима наше добре намере ће имати рђаве последице, а ми ћемо својим сопственим рукама ископати гроб њихове породичне среће.

НУЛТИ СТЕПЕН СРОДСТВА

Речено је да ће човек напустити оца својега и матер своју и да ће се прилепити к жени својој (1Мојс. 2,24). Мора се схватити да муж и жена представљају нулти степен сродства, да су то људи који су једно другоме најближи, док су родитељи и деца – први степен сродства. То се истиче не само у црквеним канонима, него и у државним законима који се, на пример, тичу наслеђивања имовине. Они су, дакле, наследници првог реда. Старија генерација би требало да разуме да је деци сада важније да изграде односе у младој породици, са својим супружником, и да ми, старији, никуда нећемо отићи: деца ће нас и даље волети, као што ћемо и ми волети њих. Најважније је да својом љубомором – на пример, дошла је нека жена коју мој син воли више него мене, његову рођену мајку! – не доприносимо рушењу нестабилне, младе породице, за шта можемо пронаћи безброј примера.

Шта би, са друге стране, требало да има на уму млада генерација, тј. зетови и снахе? Младићи се жене, а девојке удају за особе које имају родитеље и рођаке, са којима би требало да изграде добре односе. Ми долазимо у породицу у којој постоје нека установљена правила, поредак и традиције и ми не можемо одједном да их прекинемо, што значи да би требало да се поставимо у положај свог брачног друга. Они који су за мене свекар и свекрва, тј. таст и ташта, за мог супруга (или супругу) су отац и мајка који су њему или њој посветили читав свој живот, васпитали га и начинили од њега или од ње онаку особу какву смо завољели. Њему или њој је заповеђена љубав према њима и, сасвим природно, он или она не може да их се одрекне или да се сасвим одвоји од њих. Морамо имати на уму следеће: уколико наши односи с родитељима нашег супружника буду лоши, тешко да ће и наши породични односи бити срећни! Човеку нико не може да замени ни оца, ни мајку: сви смо ми формирано током детињства и 90% наше личности чини породично васпитање. Јасно је да такве везе човек никада не може да прекине, чак ни ради супружника. Наравно, дужни смо да се према старијима односимо с поштовањем и уважавањем и да од њих тражимо савет, што је такође важно. Природно је да ће сваког човека одобрвољити благонаклон однос и поштовање и зато неће бити ни речи о неком супарништву, па чак и ако оно постоји, и сама та особа ће се трудити да га превазиђе, јер ће разумети да сте јој ви пријатељ и савезник.

Господ није случајно створио мушкараца и жену као потпуно различите личности – различите и психички, и физички, и душевно; створио их је таквима ради тога да би лакше волели једно друго. Мушкарац је рационалније, одлучније, непоколебивије, па чак и физички снажније биће које не подноси притиске и које би стога требало да штити породицу и да

брине о њој. Жена је осетљивије, срчаније биће, биће које је трпељиво и издржљиво. Она је – подршка мушкарцу. Атмосфера у породици, наравно, више зависи од ње. Зашто? Зато што мушкарац од жене очекује разумевање. Породица је место где нас дочекују, сусрећу, разумевају, указују нам пажњу. Узгред, већина брачних неверстава од стране мушкарца не догађа се на сексуалној основи, као што мисле многе жене, нити због тога што им оне не одговарају као жене. Ни у ком случају не оправдавам такве мушкарце јер они, наравно, врше брачно вероломство. Мушкарац, међутим, одлази код друге жене зато што му се чини да ће тамо наићи на разумевање, на топлину, на поштовање, зато што је тамо прихваћен. Сасвим је јасно да је то илузија, јер се никаква срећа не може изградити на греху. Над тим би се, међутим, требало замислити. Показало се да су разумевање и поштовање према мушкарцу један од основних чинилаца породичног благостања. Мушкарац је, наравно, глава породице, али је жена њено срце, како каже проф. Осипов. Као што човек не може да живи без срца, не може да живи ни без главе. Шта је важније? Важно је и једно и друго!

Могуће је, међутим, да постоји и одређено супарништво међу супружницима. То потиче отуда што се и код нас све више ствара она представа о браку као о савезу два партнера, која је потекла са Запада. Ради се, пак, о томе да таква представа нема ништа заједничко са животом. У сваком колективу – а породица је такође колектив – мора да постоји старешина. У књигама које су посвећене породици (а оне су углавном протестантске) питање јерархије се брижљиво и дипломатски заобилази. Шта нам, међутим, каже Свето Писмо? Муж је глава жени, као што је и Христос глава Цркви (Еф. 5,23). Они ово питање заобилазе због тога што је на Западу веома снажна еманципација! Отуда је потекла и склоност ка грађанским браковима. Запослене жене, као по правилу, могу да зарађују више од својих мужева и тамо се већ одавно не прихвата да је муж глава породице, а што и јесте узрок многих проблема, узрок брачне кризе. Узгред, многи једнострано схватају јерархију, под утицајем својих представа о томе да муж, уколико је глава породице, истовремено мора бити и тиранин, деспот. Овакве представе потичу од непознавања ствари.

Када желе да покоре своје жене, наши мушкарци се обично позивају на речи апостола Павла: Жена да се боји свога мужа (Еф. 5,33). Неопходно је, међутим, да најпре правилно схватимо реч „бојати се“. Ми кажемо да се бојимо Бога, говоримо о страху Божјем, бојимо се људи – а шта то значи? Бога ни у ком случају не можемо да се бојимо, јер је Он наш небески Отац. Бојимо се, међутим, да нећемо пројавити љубав, да ћемо нарушити танану везу између себе и Бога, бојимо се да ћемо се показати недостојнима Његове љубави – то је оно чега се бојимо, а не казна. И ево, када говоримо о јерархији, многи мужеви је неправилно схватају – и у томе се крије проблем. Глава породице је онај који носи одговорност за њу и доноси одлуке, али при том те одлуке не доноси самовласно, него саветујући се са супругом. Ако је због мојих одлука некоме у породици лоше, какво добро одатле може да дође?

БРЕМЕ ВЛАСТИ

Ето због чега се, узгред речено, појављују велики проблеми у породичном животу: мушкарац неће да прихвати на себе бреме власти и неће да га понесе. Њему је тако лакше. Жена у том случају пати, она би, у складу са својом природом, желела да муж доноси одлуке и да прихвати ово бреме на себе.

Бити глава породице не значи привилегију, него тежак крст. И опет, бити глава не значи бити бриљантан руководитељ, али то у сваком случају мора да буде човек с ауторитетом на којег рачунају и којег поштују. Навешћу следећи пример. Када се сусретну генерал и мајор, ко ће први исказати поштовање? Мајор, наравно, а генерал ће му одговорити. Генерал не мора обавезно бити генијалан стратег – једноставно, мајор га према јерархији поштује као старијег по звању и рачуна на његово мишљење као на главно и одлучујуће. Када жена не потискује мужа у други план него се, напротив, саветује са њим и када прихвата његов ауторитет, тада и он сам чини корак којим јој излази у сусрет, трудећи се да на себе прихвати одговорност и њему се то допада – њему је природа предодредила да буде глава, старешина. Ако је положај мужа у тој јерархији сложен, жена може да промени човека, али само ако подстиче добре стране његове душе, уместо да користи прекоре и притиске. Он се мора подстаћи да изврши промене у себи – у њему постоји нешто добро! Ако у њему нема ничега доброг, зашто се онда жена удавала за њега? Значи, сами смо за све криви.

ПОШТОВАЊЕ

Одредили смо другу компоненту породичне јерархије – поштовање. Мужеви, који имају пуномоћ да носе пуноћу власти, такође су позвани да поштују своје жене, као што је рекао апостол Павле у Посланици Ефесцима: Мужеви, волите своје жене као што и Христос заволе Цркву и Себе предаде за њу (Еф. 5,25). Испоставља се да ће ситуација у породици у великој мери зависити од поштовања које муж и жена буду испољавали једно према другом, и она ће се, у том случају, увек мењати на боље.

Управо ће очување оваквих норми понашања у породици подстаћи људе на правилно функционисање породице. То се посебно односи на децу. Мајка има задатак да деци сугерише поштовање према оцу породице, почевши од таквих ситуација као што је њихово дочекивање оца када се врати са посла и поздрављање са њим. Мушкарцу је то пријатно, а деца се од малена уче да поштују старијег, да поштују оца. За оца је то, сасвим природно, додатни стимуланс да буде истински отац и муж.

Два дина, на којима почива стабилна породична срећа и благостање – јесу љубав и јерархија.

ACNA'09: Metropolitan Jonah calls for Full Communion With New Anglican Province

By Michael Heidt, Special to Virtueonline www.virtueonline.org 6/24/2009 <http://tinyurl.com/lj8bya>

Speaking on Wednesday morning to the ACNA Assembly, His Beatitude, Jonah, Metropolitan of All America and Canada and leader of the Orthodox Church in America (OCA), called for a "full... intercommunion" with the Anglican Church in North America. "What will it take," he asked, "for a true ecumenical reconciliation? That is what I am seeking by being with you today."

This marks the potential resumption of an Orthodox/Anglican dialogue that began a hundred years ago between two missionary bishops, St. Tikhon of Moscow and Bishop Grafton of Fond du Lac, only to be broken off in the 1970s with the ordination of women. Metropolitan Jonah spoke as the successor of Tikhon, "I come to you as the successor of Tikhon... with the same openness, the same invitation, the same love and desire to unify Anglicanism and Orthodoxy."

What would it take for this reconciliation to occur? The Metropolitan was explicit:

Full affirmation of the orthodox Faith of the Apostles and Church Fathers, the seven Ecumenical Councils, the Nicene Creed in its original form (without the filioque clause inserted at the Council of Toledo, 589 A.D.), all seven Sacraments and a rejection of 'the heresies of the Reformation.'

His Beatitude listed these in a series of 'isms'; Calvinism, anti-sacramentalism, iconoclasm and Gnosticism. The ordination of women to the Presbyterate and their consecration as Bishops has to end if intercommunion is to occur.

These are controversial words, especially given the make up of the Assembly, which is admittedly divided on key issues such as the ordination of women, the nature and number of the Sacraments and perhaps the essential character of the Church itself. Still, the delegates welcomed his candor with applause, perhaps because His Beatitude was self-evidently "speaking the truth with love." Less controversially, he called for a true renunciation of sin and immorality, "We must eliminate any shred of immorality in our lives," not least because sin "kills and maims the soul," likewise immorality, which destroys the soul and "demoralizes our culture." Coming from a faith tradition fully alive to the aggressive threat of militant Islam, the Metropolitan issued the following warning:; a culture demoralized by immorality "cannot stand up to the strict asceticism of Islam."

He then spoke to the current blurring of gender identity. Homosexuality not only "destroys authentic masculinity, it destroys authentic womanhood." Again, "gay ideology is neither from nurture or nature... we cannot accept their lifestyle or validate their unions." These are not something healthy, but "something to be healed". His Beatitude was equally emphatic on abortion, "Abortion not only rips out the soul of the fetus from the body of a woman, it rips out her own soul also... We must stand together in an absolute condemnation of abortion." The Assembly rose in thunderous acclamation. There should be no doubt whatsoever that ACNA stands for the life of the unborn child.

The Metropolitan's words on the unity of the Church were equally well received. We must find, "unity of vision, unity of life, unity of being in Jesus Christ" in the power of the Holy Spirit. This is to be found in true orthodoxy, which means, for Jonah at least, not simply "right opinion", but also "right glory", which is discovered in the worship of God. This gives the faithful entry into the liturgy of the Angels and Saints as revealed to Moses, Ezekiel and St. John, being a true participation on earth in the worship of heaven. The same meeting of heaven and earth is to be found in the Church; this "is not simply human, it is divine," and to be believed in as we believe in Jesus Himself - not merely as a man made institution, who may or may not "like the same prayer Book", but as the organic union of Christians with Our Savior in the Body of Christ. Again, this met with spontaneous applause.

The same approval was given to his Beatitude's description of faith and the necessity of surrendering to Christ.

"Faith... is the knowledge of the heart (that) I have died and my life is hidden in the heart of God... it is only Jesus that matters."

This means a total self-oblation:

"We have to surrender to God in the depths of our being," and this "is that spiritual quest... to be transformed by the Spirit." The corollary of this is radical forgiveness and a giving up of all resentments against those "who have offended... abused... (and) slandered you... When you forgive like that, you liken yourself to Jesus Christ."

This, in the end, was at the heart of Metropolitan's message. He called on ACNA to embrace Christ in His totality - in His Church and Sacraments, in the Faith and Morals handed down by Jesus Himself to the faithful throughout the ages, and in that true repentance which is nothing other than complete surrender of self to the mind and Person of Our Lord. With such a spirit in place, his vision of unity between loyal Anglicans and Orthodoxy may be realized. There can be no question that the invitation is on the table, and the prize is big, nothing less than the recognized integration of the Anglican Church in North America with historic Catholicism. Will ACNA rise to the challenge?

Special thanks to...

- Vlada and Sasha Visnjic for donating lambs for our Church Slava
- Dado Marijanovic for giving his musical talent and time by playing music for our Church Slava Eve
- Cica Ljubisavljevic for donating new set of vestments to our church

June Donations

Aleksa Gostovic	Nada Dobrijevic
Alex Jurich	Nada Filipovich
Ann Balach	Nada Melosovic
Brankica Zbiljic	Nancy Russell
Branko Colakovic	Nedeljko Spasojevic
Branko Kastratovich	Nikola Nikolic
Branko Pjescich	Nikola Popov
Ceca Ljubisavljevic	Nikola Stancevic
Dessa Glumac	Pava Babic
Dusica Babovic	Richard Gislason
Elana Glumac	Ruza Stevanovic
Erin Scheglowski	Ruzica Duvnjak
Gojko Vranjes	Tom Lubovich
Ivan Egedusevic	Tanya Troska
James Perunovich	Tracy and Jean Powell
Sasha and Jasminka Visnjic	Urosh Piletich
Jennifer & Michael Danich	Valentin Schelglowski
Joan Balach	Verica Minic
Jovan Bulajic	Vinko Spasojevic
Jovanka Koury	Vlado Petrsek
Michael & Caron Pjanic	Zlata Vesovic
Mike Miskovich	Zoran Skorich
Milica Mitterhauser	